

Ik zie je tussen de wolken

Boeken van Maren Stoffels

Ook verkrijgbaar als e-book

11+

Dreadlocks & Lippenstift
Piercings & Parels
Cocktails & Ketchup
Sproetenliefde
Op blote voeten
Je bent van mij!
Met mijn ogen dicht
Verliefd op alle 3
Stapelverliefd
Verliefd op de verkeerde

12+

Vlucht van Elin
Tara vecht terug
Gezicht van Britt
Verboden voor ons
Verboden voor mij
Ik denk dat dit het einde is
Omdat jij anders bent

Check ook

www.marenstoffels.nl

www.facebook.com/marenstoffels

[@marenstoffels](https://twitter.com/marenstoffels)

[instagram.com/marenstoffels](https://www.instagram.com/marenstoffels)

www.youtube.com/marenstoffels

IK ZIE JE
TUSSEN
DE WOLKEN

MAREN STOFFELS

Voor Laura.

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Maren Stoffels

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Stefan Neeven

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7062 1 / NUR 284/285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

*Als je jezelf niet herkent in de gezichten van de massa,
ontstaat het gevaar dat je niet denkt aan al het goede
en mooie dat je bent,
maar aan het ene dat je niet bent:
zoals zij.*

‘Dit moet stoppen, Lauren.’

Het doosje met tissues dat tussen Loes en mij in stond, irriteerde me. Alsof ik hier ooit zou huilen.

‘De leraren hebben allemaal aangegeven dat je niet goed meedoet in de lessen.’

Allemaal. Ze werden *allemaal* gek van me. Ik wist dat het slecht ging, dat ik vaak met andere dingen bezig was dan met de lesstof, maar dat de docenten bij Loes kwamen klagen was nieuw.

‘Wat vind je daar zelf van?’ vroeg de schoolpsychologe.

‘Knap,’ zei ik om ervan af te zijn.

Loes schreef iets op in haar map. De map waar ze de afgelopen keren mijn leven in had opgeschreven. Tenminste, het deel dat ik kwijt wilde.

‘Hoe vind je het zelf gaan op school?’ Loes keek me neutraal aan. Dat kon ze als de beste, neutraal kijken. Ik wilde niets liever dan haar een keer zien ontploffen of in huilen uitbarsten, maar dat was me tot nog toe niet gelukt.

‘Ik vind dat ik een goede leerling ben,’ zei ik. Dat was niet waar. Ik wilde altijd al weg voordat ik zat. Ik had het idee dat school mij op de grond hield, terwijl ik eigenlijk kon vliegen.

‘Vind je dat echt?’ vroeg Loes.

‘Ik ben het niet altijd eens met de docenten,’ voegde ik eraan toe.

‘Dat klopt.’ Loes keek in de map. ‘Zo noemde je meneer Heerman van maatschappijleer vanochtend een...’ Ze liet een kleine stilte vallen. ‘*Gore tyfuslijer.*’

Ik glimlachte.

‘Is dat om te lachen?’

Ik keek naar Loes’ nette bloesje en krullende, korte kapsel. ‘Als jij het zegt wel.’

Ik had het nooit moeten zeggen, mijn mentor was niet iemand met wie je ruzie wilde. Heerman had er tenslotte voor gezorgd dat ik bij de schoolpsychologe moest komen. Omdat het zogenaamd niet goed met me ging.

‘Hoe kom je aan dat soort taalgebruik?’

Ik dacht aan mijn oudste broer. Dex schold zowat in elke zin die hij uitsprak. Als ik langs de lijn van het voetbalveld stond om hem aan te moedigen werden er nog wel ergere dingen geroepen.

‘Zelf bedacht.’

‘Ik vind het geen normaal gedrag,’ zei Loes. ‘Zulke dingen zeg je niet.’

Ik trok mijn lange mouwen iets verder naar beneden. ‘Ik zal mijn leven beteren.’

Loes klapte de map dicht en reed haar bureaustoel naar achteren. Uit haar bureaulade pakte ze een klein wit visitekaartje en stak het me toe. ‘Hier.’

‘Wat is dit?’ Ik keek op het kaartje. *Jeugdhulp*, stond er met sierlijke letters, alsof dat het mooier maakte.

‘Ik kan je doorverwijzen,’ zei Loes.

Een schoolpsycholoog vond ik al vreselijk, maar jeugdhulp? Dat klonk alsof ik gek was geworden.

‘Dus je wilt van me af?’ vroeg ik.

Loes keek op. ‘Denk je dat?’

‘Dat is toch duidelijk?’

Loes legde de map naast de tissues en ze zette haar bril af. Dat had ze nog nooit gedaan en het verbaasde me hoe jong ze er plotseling uitzag. Ze was niet lelijk.

‘Lauren...’ zei Loes langzaam. ‘Luister goed. Ik ben je niet zat. Ik vraag me alleen af hoe ik je nog verder kan helpen.’

‘Dat is nergens voor nodig,’ zei ik. ‘Het gaat prima met me.’

‘Is dat zo?’ Loes keek naar mijn t-shirt. ‘Nog altijd lange mouwen?’

Ik voelde een spiertje bij mijn oog trillen en trok automatisch mijn mouwen weer over mijn handen. Ze kon het niet weten, dat kon gewoon niet. Dit was niet de reden dat ik hier zat. Ik zat hier omdat ik niet goed meedeed in de lessen. Toch?

‘Ik heb het snel koud.’ Ik stond op. ‘Mag ik even plassen?’

Loes noteerde iets in mijn map. ‘Dat is goed, we nemen een kleine pauze.’

Ik spuugde in de wastafel en bekeek mezelf in de spiegel. Niemand wist het. Mijn ouders niet, mijn broers niet, mijn klasgenoten niet.

Ik klemde mijn handen om de rand van de wasbak. Waarom zweette ik zo? Het was nergens voor nodig. Loes blufte. Ik moest me niet laten opfokken. De regels waren simpel: mond dicht, en dichthouden. Ik wist hoe Loes kon zijn. Ze was net een visser. Wachten tot ze beethad, was haar dagelijkse routine.

Nu dreigde ze zelfs met jeugdhulp, omdat ze dacht dat het mij aan het praten kon krijgen. Het was laag.

Ze wist dat ik er alles voor overhad om mijn ouders erbuiten te houden. Het was tenslotte de voorwaarde geweest om met Loes te gaan praten: mijn ouders mochten van niets weten.

Maar als ik doorgestuurd werd naar jeugdhulp, vielen de rekeningen straks vanzelf op de mat.

Ik liet koud water over mijn polsen stromen. Op dit soort momenten broeide de drang onder mijn huid. Ik wist dat één snee de spanning al uit mijn lijf zou halen, maar dit was niet het goede moment. Loes had een spoor geroken en ik moest ervoor zorgen dat ze het kwijtraakte.

‘Daar ben ik weer,’ zei ik bij binnenkomst. ‘Voordat we verdergaan: ik eis een andere stoel.’

‘Wat voor stoel?’ Mijn afleiding werkte, we hadden het niet meer over mijn lange mouwen.

‘Een stoel die lekker zit.’ Ik dacht na. ‘In films zijn er altijd van die relaxte banken bij de psychiater, maar hier word ik gepijnigd.’

Loes knikte. ‘Dat kan geregeld worden.’

Ik ging tegenover haar zitten, ik voelde me sterker nu. Onze sessie duurde nog tien minuten, zo lang kon ik het nog wel volhouden.

‘Zou je voor mij even je mouwen willen opstropen?’

‘Waarom zou ik?’

‘Is het een probleem?’ vroeg Loes. Dankzij mijn felle reactie wist ze dat ze beethad. Ik had verloren.

‘Fok dit,’ spuugde ik eruit. ‘Echt waar, fók dit.’ Ik stond op.

‘Lauren,’ zei Loes streng. ‘Als je nu gaat, kan ik niets meer voor je doen. Dan zijn we uitgepraat.’

Ik draaide me met een ruk om. ‘Je kunt me niet dwingen om te blijven!’

‘Ik wil je niet doorsturen naar jeugdhulp,’ zei Loes. ‘Ik doe het veel liever zelf.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik denk dat ik je kan helpen.’

Ik keek naar het witte visitekaartje, dat naast de doos tissues lag. Als ik nu wegging, was er niets meer aan te doen. Wat was erger? Loes mijn arm laten zien, of mijn ouders? Ik wist het antwoord wel.

Kwaad stroopte ik mijn rechtermouw op. De aanblik van de tientallen felrode strepen en de oudere witte was ik allang gewend, maar Loes’ gezicht betrok. Ze boog voorover en pakte mijn pols beet.

‘Dat ziet er lelijk uit, meisje.’

Ik voelde me naakt onder haar aanraking en trok snel mijn arm terug, dit was iets van mij alleen. Loes wist al veel te veel.

‘Wanneer heb je dit gedaan?’

‘Eergisteren.’

‘Waarmee?’

Ik keek op, dit kon ze niet menen. ‘Waarmée?’

Loes hield haar pen in de aanslag, ze ging het nog opschrijven ook.

‘Een zakmes,’ zei ik met tegenzin.

‘Waar was je?’

‘Is dit soms Cluedo?’

Loes schudde haar hoofd. ‘Ik vraag het voor je eigen bestwil, Lauren.’

‘In mijn kamer, nou goed?’

‘Heb je dat zakmes vaak bij je?’

‘Nee.’ Dat was niet waar, ik had het altijd bij me. Het gaf me een gevoel van veiligheid.

‘Dus het zit nu niet toevallig in je rugzak?’

Het leek verdomme wel of ze in mijn hoofd kon kijken!

‘Jawel.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Wil je het soms ook nog zien?’

‘Als dat mag van jou.’

Ik ritste mijn rugzak open. Het zakmes lag redelijk zwaar in de hand en het rode, plastic omhulsel voelde vertrouwd.

‘Wat gaat er door je heen als je het mes ziet?’

Ik zou Loes geen reden geven om mij alsnog door te sturen.

‘Niets,’ zei ik. ‘Ik voel niets.’

‘Is het wel steriel?’

‘Hoe moet ik dat nou weer weten?’ Ik was er klaar mee, ik gooide het zakmes in mijn rugzak en ritste hem dicht.

‘We zijn nog niet klaar,’ zei Loes.

‘Ik wel.’

‘Vind je mijn vragen moeilijk, Lauren?’

Alsof het normale vragen waren...

Ik had de klink al in mijn hand toen Loes zei: ‘Ik wil je wat voorstellen. Ik heb overlegd met meneer Heerman en hij vindt het ook een goed idee.’

Ik zweeg.

‘Je cijfers gaan achteruit,’ ging Loes verder. ‘In de klas ben je dromerig, je luistert niet naar de uitleg en als een docent er iets van zegt, word je kwaad. Je schopt overal tegenaan en de sessies hier gaan ook niet bepaald soepel.’

Loes deed dat vaker, eerst heel lang om de hete brij heen draaien, en dan ineens toeslaan.

‘Het lijkt mij een goed idee als jij nu alvast je stage gaat lopen.’

De eindstage voor maatschappijleer hing al maanden als een donkere wolk boven mijn hoofd. Ik had geen idee wat ik moest kiezen, ik probeerde het zo lang mogelijk uit te stellen.

‘Ik heb een mooie plek voor je gevonden.’

‘Waar?’ vroeg ik meteen.

‘In het ziekenhuis,’ zei Loes.

‘Waarom?’

‘Het zal je goed doen, Lauren. Je bent daar heel hard nodig en je kunt hiermee laten zien dat je het goed wilt doen. Misschien blijft een schorsing dan uit.’

‘Schorsing?’

‘Meneer Heerman tolereert jouw gedrag niet.’

Ik vloekte binnensmonds. Hoe kon ik zo stom zijn geweest om hem uit te schelden? Ik had mijn eigen graf gegraven...

‘De eindstage is een groot deel van je eindcijfer,’ zei Loes.

‘Als je dit goed afrondt, hoef je misschien niet te blijven zitten.’

Loes’ woorden deden me duizelen. ‘Weten mijn ouders dit?’

‘Meneer Heerman heeft ze gesproken over het incident van vanochtend. Maar hij heeft hun ook uitgelegd dat de stage een goede manier is om te laten zien dat je je gedrag wilt veranderen. Je ouders staan erachter.’

‘En weten ze van...’ Ik zweeg even. ‘Jou?’

‘Nee.’ Loes schudde haar hoofd. ‘Dat blijft tussen ons, zoals ik je heb beloofd. Mits er geen dingen gebeuren waarvan ik vind dat ze het moeten weten.’

Ik had geen idee wat ze daarmee bedoelde. Was ze soms bang dat ik zelfmoord wilde plegen? Daar had dit niets mee te maken.

‘Laten we het nog even over je stage hebben,’ zei Loes.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Ik ga daar geen bejaarden wassen, als je dat soms denkt.’

Loes glimlachte. ‘Nee, dat doen we die arme bejaarden niet aan.’

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Je wordt buddy.’

‘Wat is dat?’

‘Maatje van een patiënt. Bij binnenkomst vraag je naar Gerdien van Daalen, die zal je uitleggen wat precies de bedoeling is.’ Loes gaf me een folder, waar het adres van het ziekenhuis op stond. ‘Je begint morgen.’

‘Kankerzooi,’ mompelde ik.

Loes knikte. ‘Dat kom je daar zeker tegen.’

De voordeur ging niet verder dan een kier open. Ik kon nog net met mijn hand erachter voelen, maar ik had geen idee wat de ingang blokkeerde.

‘Hallo?’

‘Wat moet je?’ riep Luuk terug. Mijn tweelingbroer stond vlak achter de deur. Soms dacht ik dat mijn ouders het hadden verzonnen, maar op onze paspoorten stond toch écht dezelfde geboortedatum. Ik was wel één minuut ouder, wat Luuk officieel gezien mijn jongere broertje maakte.

Ik sloeg op het glas. ‘Laat me erin!’

‘Luuk,’ hoorde ik mijn vader roepen.

Er klonk gerommel en toen zwaaide de deur open. Nu pas

zag ik wat de boel had geblokkeerd. De voetbalspullen van Dex slingerden in de gang. Zijn splinternieuwe schoenen, scheenbeschermers en voetbaltas lagen naast de mat.

‘Jij bent laat,’ zei Luuk. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Dat gaat je niets aan.’

Mijn vader riep me voordat ik naar boven kon vluchten. Hij zette de muziek uit toen ik de woonkamer binnenkwam.

‘Ik heb je mentor gesproken. Wat is er in godsnaam gebeurd?’

Ik keek naar beneden. ‘Niks bijzonders.’

‘Hoe haal je het dan in je hoofd om hem uit te schelden?’

‘Het komt wel goed.’

‘Voor die stage ga je de poten uit je lijf rennen, begrepen?’

‘Ja.’

‘Wanneer begin je?’

‘Morgen.’ Bij dat idee kreeg ik buikpijn. Het ziekenhuis was een plek die ik altijd meed, ik kon gek genoeg niet tegen andermans bloed.

‘Je gaat een dikke voldoende halen,’ zei mijn vader.

‘Het komt wel goed,’ zei ik nog een keer.

Mijn vader zuchtte. ‘Ik help het je hopen.’

‘Ruzie?’ Luuk zat in Dex’ kamer toen ik bovenkwam. De deur stond open en mijn broers zaten samen op zijn bed te gamen.

Ik probeerde niet naar de blotevrouwenposters te kijken die Dex al een tijdje op zijn kamer had. Bij sommige keek je recht hun kruis in.

‘Geen ruzie,’ zei ik. Als mijn moeder straks thuiskwam, kreeg ik vast nog een keer de wind van voren.

‘Heb je Heerman écht een gore tyfuslijer genoemd?’ vroeg Luuk ongelovig. Hij zat een klas hoger, hij mocht op de basisschool al een jaar overslaan omdat hij zo slim was. Ik vond het niet erg, het idee dat we anders misschien in dezelfde klas hadden gezeten...

‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

‘Ik hoorde pa in gesprek met hem vanochtend.’ Luuk vond het heerlijk als ik in de problemen zat.

‘Het zou kunnen,’ zei ik.

‘Wie is Heerman?’ vroeg Dex.

‘Leraar maatschappijleer,’ zeiden Luuk en ik in koor.

‘Godsamme...’ Dex gaf Luuk een stomp op zijn schouder.
 ‘Die zus van ons heeft meer ballen dan jij.’

Ik zat op het voetbalpleintje. Op vrijdagmiddag hadden Luuk en Dex altijd training en verveelde ik me rot.

Er waren twee jongens aan het voetballen. Ze schoten tegen het muurtje, dribbelden en deden trucjes. Ze waren niet bijzonder goed, maar toch bleef ik naar ze kijken.

Het leidde me af van het gesprek met mijn moeder. Ze bleef langer doorzeuren dan mijn vader. Hoe belangrijk deze stage was, dat alles ervan afhing. Wat er zou gebeuren als het me niet lukte.

De bal rolde voor mijn voeten.

‘Komt er nog wat van?’ Een van de twee jongens stak zijn handen in de lucht.

Ik stond op van het bankje en gaf de bal een schop. Hij belandde met een indrukwekkende boog voor zijn voeten.

Het bleef even stil, maar toen riep de jongen: ‘Speel je mee?’
 Ik twijfelde.

‘Of heb je iets beters te doen?’

Ik keek naar mijn gympen, die knelden bij de wreef. Het waren geen beste voetbalschoenen, maar ze waren beter dan mijn andere paar, die ik aan moest bij speciale gelegenheden. De jaarlijkse familiedag bijvoorbeeld, waar mijn moeder nogal veel waarde aan hechtte. Het was weer bijna zover, mijn broers en ik zagen er altijd tegen op. Het was de enige dag dat ik Dex niet hoorde schelden, hij liet het wel uit zijn hoofd.

De jongen die me had gevraagd, stak zijn hand uit. Hij had halflang haar, dat hij in een klein staartje bij elkaar bond.

‘Hoe heet je?’

‘Lauren,’ zei ik.

‘Dit is Kick.’ De jongen knikte naar zijn vriend. ‘Ik ben Sepp.’

Mijn doeltje bestond uit een prop die ik van mijn jack had gemaakt en een baksteen. Binnen een halfuur had ik bij Kick al vijf keer gescoord, Sepp was moeilijker te omzeilen.

Ik voelde me groeien bij elke aanval die ik inzette. Alle keren dat ik naar Dex keek, probeerde ik zijn trucjes op te slaan en ik deed ze thuis na.

Het was heerlijk om weer eens te rennen, ook al was het broeierig warm in de avondzon. Ik had het warm in mijn t-shirt met lange mouwen.

Na mijn zoveelste doelpunt ging Kick aan de kant zitten.

‘Moe?’ Sepp grijnsde. ‘Of kun je niet tegen je verlies?’

‘Ik verlies niet,’ zei Kick. ‘Ik moet er even inkomen.’

Kick was geen goede speler, hij was nog slechter dan Luuk. En dat zei wat. Die durfde allang niet meer mee te doen als ik hem uitdaagde.

‘Verloren van een meisje,’ ging Sepp verder. ‘Schaam je!’

Zonder mij nog aan te kijken, griste Kick zijn fiets van de grond. ‘Ik zie je morgen.’

Sepp propte de bal in zijn rugzak, de rits ging maar net dicht. ‘Woon je in de buurt?’

Ik zat bij Sepp achterop, die door het verkeer slingerde. Mijn fiets was een tijdje terug gestolen en ik had nog altijd geen nieuwe.

‘Speel je veel?’ vroeg Sepp. Ik kon hem nauwelijks verstaan boven het geluid van de wind en het verkeer uit.

‘Valt mee, ik kijk vooral.’ Ik wist niet goed waar ik me aan moest vasthouden. Sepps jack was de meest logische optie, maar dat voelde te intiem. ‘Mijn oudste broer is erg goed.’

‘Je hebt er meerdere?’

‘Twee.’

‘Aha.’ Het stoplicht sprong op rood, maar Sepp remde niet af. In plaats daarvan stond hij op zijn trappers om extra vaart te maken.

‘Voor welk team ben je?’

Daar hoefde ik niet over na te denken. ‘FC HEROIC.’

‘Je kunt wel eens mee naar het stadion,’ zei Sepp. ‘Mijn pa heeft een seizoenskaart.’

Hij zei het heel luchtig, alsof het niets voorstelde, maar ik voelde me meteen jaloers. Het idee dat je elke wedstrijd kon zien...

'Hier is het.'

Sepp remde af en ik sprong van zijn bagagedrager.

'Dankjewel voor de lift.' Ik wilde weglopen, maar Sepp pakte mijn arm. Hij greep midden in mijn verse sneeën en ik moest een schreeuw onderdrukken.

Mijn linkerarm had ik expres niet aan Loes laten zien omdat die er veel erger aan toe was.

'Doe je morgen weer mee?'

Ik wilde al knikken, maar dacht op tijd aan mijn stage.

'Overmorgen,' zei ik.

De deur van mijn kamer ging open, Luuk kwam binnen zonder te kloppen.

'Wat heb jij gedaan?' Luuk wees op mijn shirtje. 'Tering, je bent helemaal doorweekt.'

Alsof ik dat niet wist. Ik hoopte maar dat Sepp niets had geroken.

'Gevoetbald,' zei ik.

'In je eentje?' vroeg Luuk spottend.

Ik duwde mijn broer terug de overloop op. 'Met Sepp.'

'Vriendje?' Luuk stak zijn armen in de lucht en keek naar boven. 'Het is een wonder!'

'Wat kom je eigenlijk doen?'

'Ga je morgen mee naar Dex' wedstrijd? Hij speelt om vier uur.'

'Ik kan niet. Ik heb stage.'

'Wat zegt die zweetjoekel?' riep Dex vanuit zijn kamer.

'Ze heeft stáge!' riep Luuk terug.

Het was even stil.

'Wat is nou belangrijker? Je bloedeigen broer of die kankerschool?'

'Dex...' De stem van mijn moeder klonk van beneden. 'Let op je taal!'

'Gaat ze ons alsnog opvoeden?' vroeg Luuk zich hardop af.

'Het is niet eens familiedag,' zei ik.

Luuk grinnikte. 'Maar kom je nou?'

'Als ik op tijd klaar ben,' beloofde ik.

De ochtend was mijn favoriete moment van de dag. Soms had ik het geluk dat Luuk zich versliep voor hij naar zijn bijbaantje ging en dan had ik eventjes het rijk alleen. Dex en mijn vader sliepen altijd uit op de zaterdag.

Op tafel stond het ontbijtbord van mijn moeder, die al naar haar werk was. Ochtenddienst, ik wist niet hoe ze het volhield. Mijn vader was sinds een half jaar huisman, ook al zou hij daarvoor ook ontslagen worden als het een officiële baan was geweest.

Ik trok de koelkast open, belegde een wit bolletje met de laatste twee plakken ham en ging aan de keukentafel zitten. Ik las de tekst op de achterkant van het hagelslagpak en kauwde zonder te proeven.

Boven klonk gestommel en Luuk kwam als een bezetene de trap af. Hij zei niets, griste drie broodjes uit de zak en wurmde zijn vingers ertussen. Daarna trok hij de koelkast open en vloekte.

‘Heb jij de ham...’ Luuk maakte zijn zin niet af.

Ik keek naar mijn eigen bolletje. ‘Wat?’

Luuk trok mijn bord onder mij vandaan en propte mijn halve bolletje in één keer naar binnen. Hij stond voor mijn neus mijn ontbijt te vermalen en sproeide de kruimels in het rond toen hij tevreden zei: ‘Zo.’

Ik sprong op en zette de aanval in. Met mijn rechterhand wist ik zijn haar te pakken.

‘Au!’ Luuk spuugde een kwak op de vloer.

Boven hoorde ik gevloek en er kwamen voetstappen de trap af.

‘Wat is dit?’ Mijn vader stond in de deuropening. ‘Kappen, nu.’

‘Lauren begon,’ zei Luuk meteen. ‘Ze heeft me gepillieerd!’

‘Geëpileerd, homo,’ snauwde ik.

‘Wat heb ik nou gezegd?’ Mijn vader keek ons laaiend aan. ‘Jullie weten hoe belangrijk nachtrust is voor Dex.’

Dex’ wedstrijden werden steeds belangrijker. Het doel was een plek in FC HEROIC, maar dan moest hij zich extra bewijzen bij SGM, de club waar hij nu speelde.

'Sorry,' zei ik.

'Sorry,' mompelde Luuk.

'Ik dacht dat we gisteren wel genoeg gedoe hadden met jou.' Mijn vader keek mij streng aan. 'Word jij niet ergens verwacht?'

'Bij stage,' mompelde ik.

'Opschieten dan.'

Ik wachtte op bus 14, die langs het ziekenhuis kwam. Dankzij Luuk was mijn ochtend weer verkeerd begonnen. Soms werd ik gek van ons huis dat, ondanks het feit dat iedereen een eigen kamer had, te klein aanvoelde.

De bus stopte voor mijn neus en ik koos een plek helemaal achterin.

Luuk had het maar makkelijk, zelfs zonder te leren haalde hij goede cijfers. Bij mij was alles anders. Ik wilde het beter doen, maar ik wist niet hoe. Van deze stage hing nu zoveel af, dat die bij voorbaat al gedoemd was te mislukken.

Ik drukte mijn neus tegen het trillende raam van de bus. Het deed pijn, maar ik duwde door.

Ik wist welke kant dit opging.

In de hal was een toilet, waar ik mezelf meteen in een hokje opsloot. Mijn handen trilden toen ik het zakmes uit mijn rugzak haalde.

Het was niet handig, nog meer littekens erbij. Hoe kon ik deze zomer ooit in bikini op het strand liggen?

Maar zo ver vooruitdenken wilde ik niet. Ik moest het vreselijke gevoel in mijn buik kwijt.

Het koude metaal op mijn huid maakte me al rustiger. Toen ik het mesje drie keer in een snelle beweging langs mijn huid trok, werden mijn gedachten troebel. De spanningen van vanochtend gleden weg, alsof ik in een warm bad stapte.

Ik sloot mijn ogen, liet mijn hand zakken en bleef een paar tellen zo staan. Mijn arm stak venijnig, maar verder voelde ik helemaal niets meer.

Naast me trok iemand de wc door. Ik keek naar mijn arm, waar drie bloederige strepen richting mijn hand kropen.

Ik trok een paar velletjes wc-papier van de rol en depte. Het papier kleurde onmiddellijk rood. Onder de kraan mijn wonden afspoelen kon niet, de wasbak was in het openbare gedeelte. Daarom spuugde ik op de wonden en smeerde het uit met een nieuw stukje wc-papier, dat nu roze kleurde.

‘Steriel genoeg, Loes?’ fluisterde ik. Ik trok de bloederige stukjes wc-papier door.

‘Dus jij bent Lauren.’ Geen oordelende klank, gewoon een conclusie. Maar ik wist zeker dat Gerdien van Daalen mijn reputatie op school kende.

‘Ja,’ zei ik.

‘Mijn naam is Gerdien van Daalen, maar je mag gewoon Gerdien zeggen.’ De vrouw schudde mij de hand. ‘Wat fijn dat je er bent.’

‘Ik moest wel,’ zei ik, waarop ze moest lachen.

‘Toch is het fijn.’

Gerdien ging me voor door de gangen van het ziekenhuis. Het gele zeil op de vloer had iets vrolijks, maar het voelde tegelijkertijd misplaatst op een plek die zoveel ellende kende.

We passeerden een paar mensen in slaapkleding, die richting de wc schuifelden. Een man hield een paal vast met zakjes vloeistof eraan.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

Gerdien volgde mijn blik. ‘Dat is een infuus.’

‘O...’

‘Dat ga je hier nog veel zien, meisje.’ Gerdien gooide een klapdeur open. We kwamen langs de kantine, waar het naar versgebakken broodjes rook.

‘Hier kunnen de patiënten wat drinken of eten met hun bezoek.’

Het was niet druk, er was een klein groepje mensen van wie je meteen kon zien wie de zieke was. Een vrouw met een gebreide muts op haar hoofd en een spierwit gezicht keek alsof ze elk moment over haar nek kon gaan. Ik merkte dat ik staarde en keek snel weer voor me.

‘Kom maar mee.’ Gerdien ging me voor, de lift in. ‘Ik neem altijd de lift naar boven. Acht trappen is me iets te veel.’

Ze drukte op het knopje van de bovenste verdieping. Ik voelde een kriebel in mijn buik toen de lift omhoog schoot. Zodra de deuren opengingen, merkte ik het meteen: dit was een heel ander deel van het ziekenhuis. Op de muren stonden schilderijen van sprookjesachtige landschappen en vrolijke clowntjes. Voor ons lag de speelkamer met blokken, een kleine glijbaan, puzzels en tientallen boeken.

Gerdien liep naar de balie en pakte een bord waar een A4-tje op zat geklemd. 'Dit wordt jouw domein de komende tijd.'

'Mijn domein?' Het drong nu pas echt tot me door. Loes had mij op de kinderafdeling geplaatst...

Ik voelde het bloed naar mijn hoofd trekken. Mijn linkerarm klopte pijnlijk. Ik legde snel mijn rechterhand eromheen.

'Je bent hier voor Casper,' ging Gerdien verder. 'Hij is negen en verheugt zich enorm op je komst.'

'Casper?' Ik kon alleen nog maar echoën.

'Je wordt zijn buddy. Dat heeft Loes toch verteld?'

'Moet ik voor een kind gaan zorgen?'

Plotseling had ik spijt van mijn opmerking over de bejaarden. Nog tien keer liever een oud mannetje wassen dan een klein jongetje verzorgen. Een tijdje terug paste ik op, om mijn eigen kleedgeld bij elkaar te verdienen. Na een paar uur werd ik gek van mijn oppasjongetje, dat de hele boel bij elkaar krijs-te en pas stopte toen zijn moeder thuiskwam.

'Jullie zorgen een beetje voor elkaar,' zei Gerdien. 'Zo moet je het zien.'

Ik had een angstig voor gevoel. 'Wat heeft Casper precies?'

'Acute lymfatische leukemie,' zei Gerdien. 'Kanker.'

'Kamer 13.' Gerdien stopte voor een gesloten grijze deur. Dus hierachter lag Casper, een jongetje met ALL. Ik kon de afkorting beter onthouden dan de betekenis ervan.

'Wacht even,' zei ik, ook al wist ik niet waarop. Gerdien had me net uitgebreid uitgelegd wat de bedoeling was. Ik moest Caspers tijd hier een beetje leuker maken. Maar hoe deed ik dat?

'Het komt wel goed, Lauren,' zei Gerdien. 'Loes heeft vertrouwen in je.'

Het moest me vast geruststellen, maar in plaats daarvan werd ik nog nerveuzer. Ik had het bijna op een rennen gezet, maar Gerdien deed de deur open.

In de kamer stond één bed, met ijzeren spijlen. Aan de inuuspaal hing een ketting met allerlei gekleurde kralen eraan. De lakens op het bed waren eigeel. Rondom het bed hing een soort rails met gordijnen eraan, maar die waren open.

Op het bed zat een jongetje met grote, bruine ogen en een kleine moedervlek op zijn wang. Hij had geen enkele haar meer op zijn hoofd en zelfs zijn wenkbrauwen waren volledig verdwenen. Een kankerkop.

Zodra Gerdien de deur opendeed had hij opgekeken en nu staarden we elkaar al weetikveelhoelang aan.

Casper was de eerste die in beweging kwam. Hij sprong in zijn joggingbroek op het bed en veerde op en neer.

‘Casper,’ zei Gerdien op strenge toon. ‘Dat doen we hier niet.’

‘Dat doen we júíst hier.’ Casper grijnsde. ‘Thuis springt het voor geen meter.’

Gerdien schoot in de lach. ‘Casper...’ Ze ging de kamer in en duwde hem terug op het bed. ‘Dit is Lauren, over wie ik je heb verteld.’

Casper keek me aan. ‘Waarom sta je zo stil?’

Gerdien zei maar wat. Hoe kon ik dit jongetje nou helpen?

‘Ik heet Casper.’ Casper stak zijn hand uit. Er zat een afgebladderd plakplaatje van een voetbal op dat meteen mijn aandacht trok.

‘Gewonnen,’ zei Casper, die mij zag kijken. ‘Bij de auto-maat.’

‘Er staat een automaat in de speelkamer,’ legde Gerdien uit. ‘Zo’n grijpmachine.’

Ik dacht aan Dex, die elk jaar op de kermis knuffels uit zo’n apparaat viste. Het ging hem om de kick van het winnen, ik mocht die dingen hebben. Meestal waren ze zo lelijk als de nacht, maar toch was ik altijd trots als mijn broer er weer een-tje won. De mensen van de kermis stuurden ons altijd na vijf knuffels weg, maar een jaar later stond Dex er gewoon op-nieuw.

‘Casper krijgt vanmiddag zijn eerste chemo van de nieuwe kuur,’ zei Gerdien. ‘Maar hij mag nu nog wel even naar de speelkamer.’

Ik zweeg, bang voor het voorstel dat zou komen.

‘Dan kan Casper je meteen de rest van de afdeling laten zien.’ Gerdien keek me aan. ‘Is dat goed, Lauren?’

Ik hoorde mijn naam, maar het drong nauwelijks tot me door wat ze zei.

‘Cool.’ Casper sprong van het bed. Voordat ik het wist had hij mijn arm gepakt, vlak boven de verse sneeën, en sleurde mij de gang op. ‘Volg mij maar.’

‘Dit is mijn buddy, Lauren.’ Casper deed net of ik een trofee was. Elke verpleegkundige schudde ik de hand, maar ik onthield geen enkele naam. Ik kon Casper nauwelijks bijhouden, hij rende door de gangen, alsof de leukemie een verzinsel was.

‘Ik ben goed in tafelvoetbal. Jij?’

Ik schokschouderde.

‘Ik mag nog niet gewoon voetballen, dan kan ik flauwvallen,’ ratelde Casper verder. ‘We gaan eerst naar de koeken-vrouw, kom.’

We kwamen een vrouw met een karretje tegen en Casper kreeg twee koeken van haar. De mijne voelde klef aan.

‘Lekker,’ zei Casper, en hij stak de helft in zijn mond. ‘Papa vindt ze ook lekker.’

Ik keek om me heen, ik had nog geen vader gezien.

‘Mijn papa is even stripboeken halen in het winkeltje,’ zei Casper, alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Want straks krijg ik chemo.’

Had hij geen moeder? Ik wilde het vragen, maar Casper trok me alweer mee naar de speelkamer, waar inderdaad een grijpmachine stond. De prijzen waren karig: plakplaatjes, stui-terballen en plastic armbandjes. Maar Casper glunderde.

‘Gaan we iets winnen, Lauren?’

Ik schudde mijn hoofd. Dex liet mij niet voor niets nooit spelen, ik was zonde van het geld.

Casper was net een achtbaan. Ik was ingestapt en de beugels zaten vast. Nu was het een kwestie van de rit uitzitten, hoe gek ik ook werd.

‘Ik ken alle boeken.’ Casper trok een boek uit de kast van de speelkamer. De arrogantie in zijn stem probeerde hij niet eens te verbergen.

‘Dit boek gaat over voetbal. Het is heel spannend en best wel moeilijk.’

Ik pakte het boek aan, dat een mysterieuze vlek op de voorkant had.

‘Dat is chemokots,’ zei Casper en ik liet het boek vallen, waardoor hij in de lach schoot. ‘Geintje.’

Hij zette het boek terug in de kast. ‘Blijf je de hele dag?’

Dat vroeg ik me ook af. Loes had niets over tijden gezegd, net zomin als ze iets over Casper en zijn ziekte had gezegd. Was ze bang dat ik anders niet was gegaan?

Casper keek me aan. ‘Jij zegt ook weinig.’

Nog voordat ik kon antwoorden, kwam de vrouw van de speelkamer bij ons staan.

‘Casper, breng jij dit boek even naar Jasmijn? Ze wilde het graag lezen.’

Casper pakte het dikke boek van haar aan. ‘Kom mee, Lauren.’

Ik kwam met een zucht overeind. Ik wist niet wie die Jasmijn was, maar het laatste wat ik wilde was nog meer zieke kinderen zien.

‘Jasmijn ligt in kamer 21,’ zei Casper. ‘Ze is mooi.’

Hij duwde een deur open. In de kamer stonden twee bedden. Eentje was leeg, maar op het andere zat een meisje van mijn leeftijd. Ze was, net als Casper, helemaal kaal en zat in kleermakerszit op het verste bed. Ze keek verrast op bij het zien van mijn stageproject.

‘Cassie!’

‘Jassie!’ Casper gooide het boek op haar nachtkastje en vloog haar om de nek.

Voor de tweede keer vandaag stond ik ongemakkelijk in de deuropening. Ik had geen idee waar ik moest kijken en was blij toen ze elkaar eindelijk loslieten.

‘En wie ben jij?’

Casper had niet gelogen, Jasmijn was inderdaad mooi. Ondanks haar kale hoofd straalden haar helderblauwe ogen en ze keek alsof ze precies wist wie ik was, maar het alleen nog voor de vorm vroeg.

‘Lauren praat niet,’ zei Casper, en hij keek naar mij. ‘Geef dan toe dat Jasmijn mooi is.’

Ik keek naar haar schedel, die heel wat gaver was dan die van Casper.

‘Je hebt een goed hoofd om kaal te zijn,’ hoorde ik mezelf zeggen.

Casper schoot in de lach, maar Jasmijn fronste haar voorhoofd. Het was een belachelijke zin, maar ik kon hem niet meer ongedaan maken. Ik boorde mijn nagels in mijn handpalm.

‘Wie ben je?’ vroeg ze nog een keer.

‘Lauren,’ zei ik.

‘Kom je voor Casper?’

‘Ik ben zijn buddy,’ zei ik.

Jasmijn kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ben jij een *survivor*?’

‘Een wat?’

‘Een *survivor*. Een overlevende. Kankervrij?’

Ik schudde mijn hoofd. Al die ziekenhuistermen maakten me duizelig.

‘Hoe kun je dan een buddy zijn?’

‘Weet ik veel.’ Wat wilde ze nou horen?

‘Koen komt niet meer terug,’ zei Casper. ‘Die was te druk met school.’ Hij wees op mij. ‘Maar nu heb ik Lauren.’

Er was dus al een buddy afgehaakt? Zelfs dáár had Loes niets over gezegd.

‘Heb je vaker kinderen met kanker begeleid?’ vroeg Jasmijn nu.

‘Nee,’ zei ik. ‘Casper is de eerste.’

‘Heb je enig idee wat je te wachten staat?’

‘Ik zie wel.’

Jasmijn schudde haar hoofd. ‘Je *ziét* wel? Kanker is geen griepje, hoor.’

Alsof ik hierom had gevraagd! Dit was een vergissing. Casper, Jasmijn, het was allemaal één grote vergissing.